

הלכות שבת סימן שא

164 באור הגולה

ל *מותר לצאת ברשות הרבים (קטו) *בטלית סביב הצנאר. הגה *אף-על-פי שמונים צד זמין על כתפו של שמואל, ודרך ללבוש כן ולא הרי אלא להתנאות ושרי (כ"י): לא קהיצא מעטף בטליתו *וקפלה מנאן ומנאן בידו או על כתפו, אם (קטו) נתפנו לקבץ בנפיו כדי שלא יקרעו או כדי שלא יתלכלכו, אסור, ואם קבצם להתנאות בה במנהג אנשי המקום במלבושן. מותר. יוהני מלי בטליות שלקחם שהיו יריעה אחת מרבעת. (ק"י) אבל מלבושים דידן, כשהוא לבוש בהם (ק"ח) ומוציא ידיו מתוכה, מותר לתפס קצתם בידו להגביהם כדי שלא יתלכלכו שוליו בטיט או כדי שלא (כ"י) יעכבוהו ללכת: לב *היוציא במעוה הצוררים לו בסדינו, (ק"ט) ח"ב: הגה אבל בבית (קכ) מותר *אם צריך לו, ואפלו אינן צוררים

באר היטב

יכולים להגביה בידו כלי שום קפול, עכ"ל. ועין ט"ו באותן הנשים שהגירות ואח"כ מבדיהן קצת הפגד וחגולות שנית למשה, אותו חלק המקפל הרי

משנה ברורה

ל (קטו) בטלית סביב הצנאר. ואין זה סותר לסעיף הקודם, דמגרי במדינות שנהגו לצאת בן בחל בבתיהם, ולכן מותר אפילו במקל ומנח סביב הצנאר, ודרך מלבוש הוא שם, והוא כעין סודר שהתיר השלחן-ערוך לקמן בסעיף לו (מ"א ותו"ש). ומה שכתב בהג"ה: אף-על-פי וכו', (ק"ו) מקומה שיש לסוּר סעיף כט, וכנ"ל. ובבארי הגר"א (ק"ו) משמע שמפרש, דמה שכתב בשלחן-ערוך 'בטלית שסביב הצנאר', הינו ששני צדי העליון הנה מקבץ ומנח סביב הצנאר אבל שוליה מתחתון שמאחוריה הנה משלשל למטה, ולזה סי' הרמ"א (קל"ט) דאף-על-פי שמונים צד זמין על כתפו של שמואל גם-כן שרי, משום דדרך ללבוש כן והוא להתנאות. ולפי פירוש שיש דין זה גם במדינתנו: לא (קטו) נתפנו לקבץ בנפיו וכו'. הינו, ששטל (קל"ט) שני הקצוות שלפניו ולאחריו לצד זמין וכן של צד שמואל וקפלן והגביהן על ידו או על כתפו. (קמ) ולא דמי לסעיף כט, דהתם כל שולי הטלית שלאחריו מקפלת ומנח על כתפו, מה שאין בן הקא דרך הקצוות מקפלין ומנחין על כתפיו, להבי רק אסורא איבא ולא חיובא, וגם סלי בכתות: (ק"ו) אבל מלבושים דידן. השעם, דאכתי נשאר עליו עצם הפגד דרך מלבוש. (קמ"א) ומשמע באחרונים דאף-על-פיכך אין להקל אלא במגביה קצתם⁸⁵, אבל לא להגביה הרבה וילתם תחת הזרוע, ונעשה כמורה⁸⁶: (ק"ח) ומוציא ידיו מתוכה. משמע (קמ"ג) דכשאינו מוציא ידיו מתוכן, כגון מענטלי"ק של נשים או שול-מאנטלי"ק של אשכנזים, אסור להגביהם, דלאו דרך מלבוש הוא. ומכל מקום נראה (קמ"ג) דאין להתמיר אלא להגביה הרבה⁸⁵, אבל לא מעט כדי שלא יתלכלכו, וצ"ע דרך לבישה הוא: לחוץ במעוה הצורר לו בכיסו מתחת בגדו, אבל בבית או תוך (קכ) מותר. להיות לבוש בסדין הנה (קמ"ט) אם צריך לו להסדין.

שער הציון

הגר"א. והט"ז החמיר לקמן דביצין שיהא מכסה בה רב גופו, והגר"ו העתיק בדבריו: (ק"ו) דמאי רבותא הוא להמיר רבותא כאלו רבותא באפן זה, לא הנה לו לומר בלשון אף-על-פי: (ק"ו) שגרי הוא מרמז על הוספות שם דבור המתחיל 'מהר', ומפרש שם בן להמציא: (קל"ט) הינו, דלא מבצא אס אינו מניח צד זמין על כתף שמואל דשרי, דאף שהוא מקבץ מלמעלה סביב צנארו לצד זמין ולצד שמואל את הטלית וקנה על כתפו. מכל מקום הלא מאחוריו משלשל הטלית על גופו ואינו נקרא ערוך כזה בשם מלבוש, אלא כדעת רבנו יונה שהקא ב"ר שאוסר בזה, אלא אפלו אם מניח צד זמין על כתף שמואל צ"ע שרי, כן מוכח בתוספות שם, אף דבארי דדוקא בשהיה צד אחד של זמין מנח על כתף שמואל אז שרי, והרמ"א סתם בזה, וצריך יחיד: (קל"ט) טור: (קמ) כן משמע בביתוסף דלגרמבי"ם יש חלוק בין טלית מקפלת להך דהקא, ואם-כן בשלחן-ערוך שהעתיק לשון הרמב"ם, על-פיו צריך לומר כמו שהבננו. והט"ז דמשמע מה דענין אחד הוא עם הג"ל, הקשו עליו האחרונים: (קמ"א) מגן-אברהם ותוספת-שבת ופרי"מגדים, וסיועם הוא בדברי מהר"ל וכן משמע קצת מלשון השלחן-ערוך. אף שבביתוסף לא משמע כן: (קמ"ג) אחרונים: (קמ"ג) כן מסיק מגן-אברהם בשם מהר"ל וכן הסכים בספר שלחן-עצ"ש. והנה הט"ז החמיר אפילו במלבושים שלנו שלא להגביהם אפילו קצת (במקום שאין צורך כדי שלא יתלכלכו, שלא כדעת השלחן-ערוך, והקשה כמה קשייות על השלחן-ערוך. אבל כל האחרונים ישבו את קשייתו והסכימו דהרין עם השלחן-ערוך ועין במאמר-טורדכי ובאליה רבה ובגרי"ל שלום השלחן-עצ"ש, וגם הפגן-אברהם בשיטתם. מליכ"ה לא העיקרתי לדיקא: (קמ"ד) פשוט: (קמ"ה) אליה רבה ופרי"מגדים לפי פירוש הט"ז, וכן נראה לענין דמאי לפי פירוש הגר"א וגם רישא דצוררים מרי גם-כן במגנבים, והוא הלא משמע דסבירא לה דבמגנבים לא שייך כלל שם מקצה מהדיקא רציה טהא דפונקט נואלי גם הוא מורה למפגן-אברהם, ואיך לדידה שפונקט לתלות בצנאר בחוץ, ואם-כן די בשערין לו להסדין לבד, אבל להפגן-אברהם דיש צדן קצת עליה שם מקצה, כדכתיב אנו לומר כפרוש התוספת-שבת דהאי *אם צריך לו, הינו שפירא להיחור שם שלא תרומם: 1 שםמיה. 2 מין שבתיה של בידהכנסת.

הלכות שבת סימן שא

ביאורים ומוספים

שני (ח"ד פפ"ח ס"ק טז) מובא שהחזו"א דן בזה, וסיים (שם), שיש לדון בכל מקום ומקום אם כך היא דרך הלבישה באותו מקום או לא. ובשו"ת אור לציון (ח"ב פכ"ג תשובה ז) כתב שמותר לצאת באופן זה.

ולצאת במגבת המונחת על הכתפיים, כתב בשו"ת אור לציון (שם תשובה ח) שמותר, שגם זה נקרא דרך מלבוש, ובשו"ת מהרש"ג (ח"ב סי' מח) כתב שאם גם ביום חול הדרך היא ללבוש את המגבת על הצוואר כדי ליהנות מכך כהננה מהקור או מהחום מותר ללבושה כך בשבת, ונתן שם סימן האם זה דרך מלבוש, שאם הרואה אותו לבוש באופן זה יחשוב עליו שהוא נושא מגבת אסור לצאת עמה כך, אך אם יחשוב עליו שהוא לובש מגבת מוכח שזה דרך מלבוש ומותר לצאת כך.

והמרים את כל הבגד על ראשו כדי להגן על כובעו, דעת הגרש"ז אויערבך (שולחן שלמה ס"ק כו) שאין זה דרך מלבוש ואסור, אך אם עושה כן כדי להגן על גופו מותר.

[משנ"ב ס"ק קכג]

יוכל להוציאן בשבת על-ידי שני אחר שיהיה שלא כדרך הוצאה⁸⁷.

87) ולקמן כתב (סי' שיב ס"ק כג) שמותר לבלוע מרגלית או זהב ולצאת בהם לרשות הרבים. והמוציא ביד שמאל, כתב לקמן (סי' שמ סוף ס"ק כב) בשם החיי אדם, שבכל המלאכות חייב בין אם עושה אותן בימינו ובין אם עושה אותן משמאלו, חוץ מכותב, והוסיף, שלעשות מלאכה ברגלו בפיו או במרפקו, נחשב שינוי ופסול מחטאת, אבל עדיין יש בזה איסור.

[משנ"ב ס"ק קמ]

דסודר, דרך לבישתו כך בחל לקפלו על כתפיו⁸⁸.

88) ולצאת בחליפה המונחת על כתפיו ואינו מכניס ידיו לשרוולים, דעת החזו"א (דינים והנהגות פי"ד אות ט וארחות רבינו ח"א עמ' קלז) שמותר [וראה שם שכן היה נוהג]. ובחוט

הלכות שבת סימן שא פג באור הגולה

(קכא) רק שהם (כח) מנקבים: לג (קכב) "אסור לצאת בשבת ממועות או כקספ וזהב התפורים בבגדו: הגה (כט) ויש מתירים (קכג) במקום פסידא, שצ"א שיקלו ממועו אם נתיים בבית ונלך מהם (אגור ואסור והיתר האורח), וכן נהגין להקל (קכד) אם צריך לצאת, אבל אם יוכל להיות יושב בבית ולא לצאת (קכה) לא יצא, ובמקום שאין צריך לו ויכול להתייחס בבית (קכו) יש להתמיר (אורח): לד "איצא אדם בסנדור (קכז) המקפץ על כתפו (קכח) אף-על-פי שאין ניקא כרוכה לו על אצבעו. (קכט) *ואם אין הסנדור חופה ראשו ורבו, אסור לצאת בו, אלא-אם-כן קשר שני ראשיו למטה מפתיו זה עם זה: לה (קל) ללבדים הקשים אסור להביאם ברשות הרבים או בכרמלית כשהוא מעטף בהם, ואם אינם קשים הרבה (קלא) מתר: לו ימתר לצאת בשבת בשני מלבושים זה על-גב זה, בין לצרכו (קלב) "בין לצורך חבירו, "בין שהם שני חלוקים "בין שהם שני סרפלים (פרוש סרפל, כסות הצליון) "בין שהם שתי חגורות זו על-גבי זו, ואפילו אין מלבוש שני צמוד ב' סור בשם סור המצות ושאר פוסקים מ' בתי"ס

באר היטב

מקצת, ועל זה י"ל מוטב שיהיו שוגגים: (כח) מנקבים. פי' והובים אדמים, וז"ל מוטב כסף, ששן שיתלה אותם על צוואר בתו להכשיט, ט"ז. מהר"ל ז"ל הוסיף לשאת אצלו בשבת מוטב מנקבים כל שהוא בשעת הסקנה, אף לא יוציאם חוץ לערוב: וי"א שהתיר בכה"ג גם כשאין מנקבים, ואם מתירא

משנה ברורה

(קמו) ויש אומרים דהאי י"א צריך לו הנינו, שצ"א להניחו שלא יבואו לגנולו, אבל משום צריכות הסדין בעלמא לא התר לו לטלטל: (קכא) רק שהם מנקבים. והובים אדמים או מטבעות כסף, (קמו) דאין עליהו שם מקצה על-ידיה, דראוי לתלותו בצוואר בתו להכשיט, ועין בבאור הגר"א שכתב דזה קאי גם ארישא, דהנינו בצוורים בסדינו פני גס-סין מנקבים, וטעמו, דאי לא היו מנקבים (קמט) הנה אסור לטלטל גם הסדין, ונעשה בקיסם להמעות שצ"א בתוכו מצרב-שבת: לג (קכב) אסור לצאת וכו'. ולא בטלי לגבי כגד כמו שאר דבר התפסיר בתוך הגדר, (קמט) משום דחששים ולא בטלי, (קנ) הטפל מקום לית

אסור מקצה מהוצאה על-ידי שני? ואולי יש לומר דהתמ"א קאי כבא להקל אלא דכ"ל שלפא, דשם הלא הוא רק לדעת ה"ש-מיתרין: * ואם אין הסנדור חופה ראשו ורבו וכו', עין במשנה ברורה, ועין ב"טו" שדעתו, דלהרמב"ם קבל פניו פועל שיתא חופה ראשו ורבו, ולעניינת דעתי יש להקל בדבר, והוא: בסנדור המקפץ על כתפו לא נחלץ להחמיר בדעת הש"י, אחר דמשמע ממנה ראשונים דצ"ל בבאור הגר"א, לפי מה שנתה הדבר או בנקים ובמקומותם, ודרך לביתה הוא, אבל אם פשטו להתעטף בו גופו, אז בעינן שיתא לבוש בו רב גופו פמנה המדינה בבגדו החוא, ואם לאו אינו דרך לביתה, וקצין זה פירש גם הש"י גופא לדעת רש"י בהחלת דבריו, וכלל הדברים בדבריו אלו ב' סוגים, דהיינו אם אין בו שעור, או שנתה בו שעור ולא הפה ראשו ורבו, ולפי זה אין סודר זה קלל למה שכתב בהחלת הסעף דמתר בסנדור

בהו חיוקא כמו בצדיתין למעלה, אלא אסורא, משום דלאו דרך הוצאה היא: (קכג) במקום פסידא. (קכד) הנינו בתפורים בתוך בגדו מצרב-שבת, וטעמו, דכיון דלית בה אלא אסור דבגדו הוצאה היא, וכל-שפן (קכז) בדין הנה, דלמחצה פוסקים לית לן רשות-הרבים דאורחא, הקלי במקום פסידא, דאדם בהיל על ממונו, ואם לא נחיר באופן זה יבוא לצבור על אסור חונה, דנבוא להפך בקצת ולהטמין וכי האי גוונא. (קכז) וכתבו האחרונים, דהוא הדין אם לא תפסין מבעוד יום, ויכול להוציאן בשבת על-ידי שני אחר שיתנה שלא כדרך הוצאה, דהיינו שיתנה המעות בין בגדו לבגדו (קכז) או במנעלו, (קכז) ומכל מקום לכתחלה טוב יותר לתפור בבגדו מבעוד יום: (קכד) אם צריך לצאת. כגון שצ"א שאם יושב בבית כל היום ויגישו בו שהוא שומר מעותיו ויבואו לגנולו: (קכה) לא יצא. הנינו חוץ לערוב כשהוא לבוש בהבגד: (קכו) יש להתמיר. שלא ללבש הבגד, (קנו) דחשיבין שמה יצא בו: לד (קכז) המקפץ על כתפו. אף-על-גב (קט) דבטלית אסור במקפץ, כמו שכתב בסעף כט, בסנדור שרי, (קנט) דסודר, דרך לביתו פה בחל לקפלו על כתפיו: (קנט) וכל זה מירי במקומות (קס) שדרך אידה אנשים לילך פה לפעמים: (קכח) אף-על-פי שאין ניקא וכו'. דאיכא למאן דאמר בגמרא דבעינן דקא שיתא ניקא יוצא מהסנדור וברוכה על אצבעו להחזיקו שלא יפל מכתפיו, אבל לא ניקא לן הכי: (קכט) ואם אין הסנדור וכו', והנינו (קסא) שהוא קצר ואין בו שעור כדי לחפות ראשו ורבו, לכך צריך לקשר שני ראשיו למטה מפתיו (קסב) והיו כמו אבנט ושני אף-על-פי שצורה, אבל אם יש בהסנדור שעור כדי לחפות ראשו ורבו, אז אף אם מקפלו על כתפיו שרי, וכמו שכתב ברש"י, דמקרי מלבוש ודרך לביתו בכה. ועין בבאור הלכה מה שכתבנו בזה: לה (קל) ללבדים הקשים וכו'. שאין דרך מלבוש מלבדים הקשים והיו כמשאוי ואסור, ומשמע ברמב"ם דאפילו (קסג) אם הם דקין אסור ביניהן שהוא קשה: (קלא) מתר. להביאם דרך עטוף אפילו ברשות-הרבים; ומשמע ברמב"ם, דדוקא אם הם גם דקים כמו הבגדים: לו (קלב) בין לצורך חבירו. אף-על-גב שאין לו

שער העיור

אגלהו. ועין בבאור הלכה: (קמו) חוספת-שבת, וכן הוא גס-סין לרברי המגדא-ברכה וכו': (קמו) פרי-מגדים לפי פירוש הש"י, ודעת המגדא-ברכה דלחסידי לגמרי שם מקצה בעינן שיתנה לחלוטו, וקא משום שצ"א שלא יגלוהו הקלי, ודעת האלה רבה דמ"ט פ"ו, ודעת הגר"א פסב"ו דנה בתחלה: (קמז) וכן משמע מקצת הפרימגדים במשפחות-זהב אות כב מקלסן סימן שי סעף ז: (קמט) בתי"ס: (קס) תשובת מהר"ם המובא בבית יוסף: (קנא) מגדא-ברכה וט"ז, וכן מוכח בבתי"ס ודכ"מ-משה והגר"א. ועין באלה רבה דחתר למצא עוד קלא לפי הפוסקים דבממונו לית לן רשות הרבים דאורחא, ולא תפסיתו משום דכל הפוסקים ה"ל לא סבירא להו בזה. ועין מה שכתב לקמן בסימן של סעף ב: (קנג) עין בגמרא אברתם, ועין בהדושי רבי צצקא אגרי בשם הלבוש וכן משמע בהגר"א, דלדעת הש"ש-מיתרין בתפסיר הוא אפילו במקום שיש רשות-הרבים: (קנג) ט"ז ופרי-מגדים וט"ז: (קנד) תי"א-דס: (קנה) פרי-מגדים: (קנו) לקמן סימן שי סעף ז בהג"ה: (קט) הנינו לפי זמן המבאר, אבל לפי המבאר בתשובת הרשב"א, בזמן הזה דרך לקפל אפילו בטלית, ונתבאר זאת בסעף ל: (קנת) בתי"ס ופרי-מגדים והגר"א ותוספת-שבת. והש"י כתב דלדעת הרמב"ם אסור לצאת בסנדור שהוא מקפל וצטפו על סופו, והגמרא קאצ"א דיוצאין בסנדור שעל כתפיהו, ודעה לומר שהוא נקטף גם על רב גופו, אבל זהו דחוק, וגם כל הפוסקים האלו לא סבירא להו בזה: (קנט) פרי-מגדים: (קס) פן משמע בגמרא דמ"ט שיתאין בעת הרציה, כמו שכתב בערוך, מתר כל אדם: (קסא) בתי"ס דלדעת הרמב"ם, עין שם, והעתיקו גם תוספת-שבת: (קסב) רמב"ם. ורש"י פירש דטעם הקשירות הוא כדי שלא יפלו, משמע דליריה סבירא שהוא מלבוש בלאו הכי, ואולי לשיטתו דכתב דהוא סנדור גדול, אבל הרמב"ם מפרש דשאין בו שעור ראשו ורבו, ועל-ידי הקשירה שם מלבוש עליו: (קסג) וסברתו, דאם הם צבין הרבה ודכעבין קצת בודאי מתר, דהלא יוצאין בגסו עבה ובשק עבה, כמבאר ברמב"ם

הלכות שבת סימן שא

באר הגולה 166

מפסיק ביניהם: הגה (קלג) ויש אוסרים (ל) שתי חגורות (קלד) זה על זה, אלא אם כן מלבוש מפסיק ביניהם (א"י) וחוספות וסודי פרק במה אשה, (קלה) וכן ראוי לנהג. ומסר ללבש (קלז) שני כובעים זה על זה (א"י) (קלז) וכן שני אנפילאות (אמר): **לז** סמך לצאת בשבת (קלה) בכתב ידים (קלט) הנקראים גואנטי"ש. **ו**יש מי שמחמיר להצריך *שיחפרם מערב שבת בכתב ידים של מלבושיו (קמ) או שיקשרם בהם בקשר של קנמא *פה, (לס) (קמא) וראוי לחש לזכרו: **לח** [*] יהיוצא בשבת בטלית שאינה מציצת (קמב) בהלכתה (קמג) חב, למפני שאותם החוטים חשוכים הם אצלו, (קמד) *נדעתו עליהם עד שמעלים ויעשהו ציצית. ונאם היא מציצת בהלכתה, (קמה) אף על פי שאין בה תכלת, מתר

באר היטב

אינם תפורים אסור, ע"ש. ובלא פסידא אסור ללבש הכהן, ע"י סימן שי סט"ז: (ל) שתי חגורות. ואם צריך להם שרי, ט"ז: (לב) וראוי לחש. ועכשו נהגו להקל ביון שאין לנו ר"ה, וטוב להחמיר, ב"ח. ונ"י ט"ז: ונ"ל דדוקא

משנה ברורה

שום הנאה בזה, אפילו הכי לא מחייב כמש"י, (קסד) ביון דרך מלבוש הוא: (קלג) ויש אוסרים שתי חגורות. ולא דמי לשני מלבושים, שדרך אחדם ללבש אותן מפני הקור, אבל תרי חגורות מה הנאה יש, ואין דרך לחגור ימשי' הא"י. (קסה) ומשמע בפוסקים דלכלי עלמא אין אסורו אלא מדרבנן, ביון שעל כל פנים דרך לבישה הוא, אלא דאסור משום דמחויב כמש"י. (קסו) וכל שפן לחגור פאציילק"ע על התורה, דאין דרך לחגור בזה, דאסור; ונחמ"א דס"ד פתב דבזה אפילו לרעה ראשונה אסור, דכיון שאין דרך לחגור בזה בחול, מנכר לכל שמערים להוציא, ונאפלו בכחמלית אסור. ובט"ז סעיף קטן יד נתן עצה, שישפר ראש הפאציילק"ע בראש התורה בענין קטן⁹⁰, דאז יהיה נראה כחגורה ארשה, ויחגור גם בהפאציילק"ע. ולפי המבאר לקמיה יכול לחגור את הפאציילק"ע על ידי הספק מלבוש, דהינו אם החגורה היא למעלה מחגורה על המכנסים, (קסו) אבל אסור לקשר את המטפחת סביב הרגל, שאינו דרך מלבוש כלל, אלא יצוה כנוקר לעיל, או יכרך אותה סביב הצנאר (קסז) בדרך מלבוש: (קלד) זה על זה. ותיבא שנוהגין לחגור את טע"ר גאט"ל ונאיבער גאט"ל⁹¹, דהינו המתחין אין נאה ונשני נאה, ועושים כן, שהיה טוב לחגור בשני על הראשון או ששני הוא קצר, (קסז) שרי ופמ"ג, וכן בתיאורם מצדד דאין למחות בזה במדינות שנוהגין כן. (קט) פהבי האחרונים, דמה שנוהגות קצת נשים לחגור בחגורה, ועוד חוגרין בחגורה על הקנה הנחב מן הארץ, ועושים כן שלא להקלף הכנה בעת שיש טיט ונפש, גם כן שרי ביון שצריך הוא לקד: (קלה) וכן ראוי לנהג. עליון שלא יאמר ב"ה המניא, אם רוצה לחגור חגורה על השלף אף מאנטי"ל יתיר המניא המתפר ב"ה, ומכל מקום לא הרי משא"י, דבטל הוא לכנה אחרי שפסור ביו⁹², ויכליל בסעיף כג, מה שאין כן אם חגור בשניהם, הוי החגורה כמשא"י ופמ"ג: (קלז) שני כובעים. שכן דרשו בחול לשום פובע גדול על גבי פובע קטן⁹³ [אמר]: (קלז) וכן שני אנפילאות. על כל רגל, (קעא) דכיון ששני טרבלים: **לז** (קלח) בכתב ידים. והטעם, (קעב) שהם מלבוש גמור, ששתיים להנן מפני הקור⁹⁴. ויש מי שמחמיר הוא, (קעג) משום דלפעמים צריך למשמש בידיו להסיר ממנו כפה או פרעוש העיסקתו, ויחליטין שמה ישבת ואתי לאחורי ד' אמות⁹⁵ ברשות הרבים: (קלט) הנקראים גואנטי"ש. זו היא מה שאנו קורין הענטי"ש⁹⁶, אבל מה שאנו קורין ארבי"ל⁹⁷, שהנחב בו שתי ידי, דעת הש"י דשרי לכלי עלמא, דבהאי שוב ליכא למחש שמה יסדנה מידו, דאף אם יצוה כן הרי הוא לבוש לידו השנית ולא מקרי משוי. (קעז) ויש דסבירא להו דאדרבה זה חמיר טפי, שפקל נופל מידו ואתי לאחורי ד' אמות, ויכיר, שרגליו לשאחו לפעמים כן ביד, יצליח לפי מה שכתב השולחן ערוך דראוי לחש בגואנטי"ש, ראוי לחש גם בזה [פמ"ג]: (קמ) או שיקשרם וכו'. דהו ליכא למחש שמה יוציאם בידיו⁹⁸: (קמא) וראוי לחש לזכרו. ועכשו (קעס) נהגו להקל, ואפשר משום דכיון שלחברה פוסקים אין לנו רשות הרבים מדאוריתא בזמן הזה הנגור דלמא אתי לאחורי. ומשמע מדברי (קעז) האחרונים, דאף שאין למחות ביד סמקליו, מכל מקום ראוי לכל בעלגפש להחמיר⁹⁹: **לח** (קמב) בהלכתה. ע"י לציל בסימן יג סעיף א במשנה ברורה, שם מבאר כל פרטי הדין הזה: (קמג) חב. לא בשביל הטלית, דאף על גב דאינו מקנה עשה ציצית, מכל מקום אינו חב בשביל זה מחמת שבת (קעז) דהא מלבושה הוא, אלא בשביל הוצאת החוטי¹⁰⁰: (קמד) נדעתו עליהם. רוצה לומר, הלכך (קעט) לא בטלי אגב הטלית¹⁰¹ כמו דבטלי הרצועות לגבי כילה, לקמן בסעיף לט: (קמה) אף על פי שאין בה תכלת.

שער הציון

שם] לא היו מחייבין אפילו ברבין, והנה אפשר לומר דהרמב"ם לא קאמר רבין ורבין כי אם לענין פר נקטת, דבאינה נקטת אין צורת מלבוש עליה כי אם שם פר, מה שאין כן בלבדיו אפשר דבכל פהי שרי, אבל מספח משנה משמע דמשה פרוש הרמב"ם עם פרוש רש"י ודאי דאית להו: (קסד) עריבין צ"ה עמוד ב: (קסה) ספר סתרימה, ודוקא בצליל רבה ופרימגרים וכן משמע בעריבין הנ"ל. ועין ברין פרק כל פהבי במשנה, רבי יוסי אומר ר"ח כלים, עין שם, משמע שם מנה לכאורה דסבירא לה דכ"י דאוריתא, ויש לדחות: (קסו) פרימגרים: (קסז) אחרונים: (קסא) חיי"א: (קסט) לכאורה לפי זה, קמרא עליב המנא אמאי אסר בגמרא, נימא דהעליון הוא לגוי, שיש בו חוטי חב, אף אפשר דתתם לא היה הפנהגה כן לכל, ונדע, דברברי חיי"א דאסר דהפתי"ר, ולא משמע כן בבית יוסף, שכתב הפני אברהם סעיף קטן מט מ"ב שלא פהגנה, למה ליכא חייבא בזה ויחזיק לומר דדבריהם קאי רק אלפא דהפתי"ר, ולא משמע כן בבית יוסף, ולדבריהם ינחא: (קט) ש"י, ואלה רבה וחוספת שבת החלוט כן אף דבט"ו מפקח בזה: (קעא) דרכי משה: (קעב) ביחיוסוף: (קעג) שם: (קעד) ש"י ואלה רבה: (קעה) ב"ח, ומיט ואלה רבה ופרימגרים חיי"א: (קעז) רש"י: (קעט) גמרא:

תרומה: 1 כפפה. 2 מטפחת. 3 חגור תחתיו. 4 חגור עליו. 5 חגור שנה. 6 מין כפפה לחרום שתי כפות הידיים.

הר"ר
והרמב"ם
ט שפלי
נלקט בהלכות
י שם
בכ"ז ומהש"י,
וכן
פ"ב האר"י
כ שבת
ל ל
ל שריש
החוספות
ורמב"ם
פרק ט מ
צ"ח
לפי דמיון יג

